

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΝΤΥΠΟΡΤΑΛ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

χρυσοδεμένα θιβλία με ζωγραφιές, ένας καραγκιόζης, ένα θαυμαίο λυκόσκυλλο, άκουμπισμένο στο παράθυρο, φαίνονται σαν να κίταζαν κι' αυτοί τους διαβάτες. Και τώρα, που τὰ φώτα ήταν άναμμένα, κάθε λεπτομέρεια τού πλοσίου και κομπού σαλονιού, τών επίπλων και τών άκριθών κομποτεγνημάτων, φαίνονταν απ' έξω κι' ο μικρός Γκύ, μέσα σ' αυτόν τόν λαμπρό διάκομο, έμοιαζε σαν πριγκιπόπουλο τών παραμυθιών, ξεπλωμένο με νογέλια ανάμεσα στους θησαυρούς του.

Πάνω στο πλατύ πεζοδρόμιο, είχε φαη ένα άγοράκι έξη ως έπτά ετών, με πολύ περίεργα λαοτιχάνα παπούτσια. Ντυμένο μ' ένα πολύχρωμο φόρεμα, με κνήμες γυμνές και σγουρά άφθονα μαλλιά, τó παιδάκι, έκανε μιά θαυαία υπόκληση προς τó μέρος τών άνυπάρκτων θεατών, άρχοντας από τόν Γκύ, που τόν παρακολουθούσε άφωνος, προσεχτικά, πίσω από τó τζάμι. Γύρισε κατόπι προς τó μέρος που στεκόταν ένας άνθρωπος με καστόμο, κρατώντας τή μανιέλα μιάς λωτέρνας και με τίς πρώτες νότες του οργάνου, ο μικρός χορευτής άρχισε να χτυπά ρυθμικά τή καστιανιέτες του και νά χορεύει.

Α! πώς στριφογύριζε, πώς πηδούσε, γόρευε χωρίς σχεδόν νά πατάη στή γη, κουνώντας έλασρά τὰ χέρια και τὰ πόδια του, άνασηκανότανε, μόλις πατώντας στις μύτες τών λαοτιχάνων παπουτσιών του! Πώς γύριζε, σαν τή σούδρα, με καταπληκτική ταχύτητα, έλαφρός σαν πούπουλο! Με σπάνια κι' αύθρομη αντίληψη του ρυθμού, παρακολουθούσε τó χρόνο τής μουσικής, έπιτάχυνε ή άργοπορούσε τις άνάλαφρες κινήσεις, του και κανόνιζε κάθε του στάσι με άπίστευτη γαρή. Δέν ήταν όμως αυτά που έκαναν τόν Γκύ νά θαυμάζει: δέν θά πολυκαταλάβαινε άν ο χορός δέν πηγαινε σύμφωνα με τó χρόνο τής μουσικής, Έκείνο που θαύμαζε ο μικρός άρρωστος, με τó πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι, ήταν ή σθελτσούνη, ή εύκηνισία, ή έλαφρότητα του κοριουού, ή άπίστευτη γρηγορόδα στις κινήσεις του μικρού χορευτή. Ήτανε και τó χαμόγελο του, τó άβθισμένο άδιάκοπα, καθώς χοροπηδούσε, γεμάτος γαρά, σαν νάλγε: —Κιττάζει πόσο διασκεδάω! Πόσο γαίρομα! Πόσο είμαι δυνατός, γάρος, έλαφρός και γεμάτος όυεία! Ή γοερ' από λίγα λεπτά, τ' όργανο σταμάτησε κι' ο μικρός χορευτής στήθηκε μονομιάς άκίνητος, σαν μιά κούκλα. Τότε με μιά φυσική κίνηση, που φανέρωνε πολύκαιρη συνήθεια, έβγαλε τó καπέλλο του και τ' άπλωσε προσμένοντας προς τó παράθυρο, που φαίνονταν τó λεπτό πρόσωπο κ' ή νταντελένια τραχηλιά του μικρού Γκύ.

Τὰ βλέμματα τών δυο παιδιών σμίξανε μ' έναν άμοιβαίο πόθο. Ο μικρός χορευτής, ζωηρός, γεμάτος φωτιά, με ζεστά χρώματα και δλόφωτα μάτια, ρουφούσε με τὰ μάτια του όλα όσα έβλεπε μέσ' από τó φωτισμένο παράθυρο: τó ύπερογο λυκόσκυλλο, τόν καραγκιόζη, τὰ χρυσοδεμένα θιβλία με τίς ζωγραφιές, ριγμένα άφθονα πάνω στο ψηλό τραπέζι και τó θάθος του σαλονιού με τὰ θαυμάσια άκριθά έπιπλα, τὰ κάδρα στους τοίχους, τους μπρούτζινους και τὰ κρύσταλλα. Κι' ο μικρός Γκύ κίτταζε τίς δυνατές γάμπες του μικρού χορευτή, τó πλατύ στήθος του, τὰ κατακόκκινα μάγουλά του, δλοστρόγγυλα και γουδωστά και ξεχνούσε νά πη, όπως κάθε θράδυ: «Μαμά, πές τού Μπατίστα νά δώσει ένα δίφραγκο στόν μικρό χορευτή...»

—Απόψε γύρισε ή θβια, ή νεαρή κυρία, και ελπε: —Δέν άκούω πειά τ' όργανάκι... Μήπως έφυγε ο χορευτής Γκύ;

Ο μικρός κίτταζε τή μαμά, τὰ μάτια του ήτανε γεμάτα ίκείσια. —Όχι, μαμά... Άν μου έπέτρεπες, θά ήθελα νά τουδίνα άπόψε με τó χέρι μου τó δίφραγκό του! Θέλει, μαμά;

—Τι ίδέα πάλι αυτή, άγαπούλα μου!... Μά γιατί;... —Γιά νά τόν δω από κοντά... Είπε τόσο ώμορφο τó φόρεμά του, είνε τόσο επιτήδειος, τόσο δυνατός!...

Τὰ μάτια τής άτυχής μητέρας θούρκωναν καθώς γύρισε προς τόν ύπνρητή και ελπε σχεδόν τρέμοντας από συγκίνηση:

—Μπατίστα, πήγαινε νά φέρης έδώ τόν μικρό χορευτή... —Υστερ' από ένα λεπτό, τὰ δυο παιδιά θρικόκνουναν τó ένα άντίκρου σ' άλλο.

Ο μικρός χορευτής, άφρωνος, φοβισμένος, κατακόκκινος, μή τολμώντας νά πατήη τó γαλί, μά ούτε και στο άστραφτερό πάτωμα με τ' άκάθαρτα, λαοπωμένα παπούτσια του, στριφογύριζε τó λυγθιασμένο καπέλλο του στα χέρια. Κάτω από τὰ ηλεκτρικά φώτα, τὰ παρδαλά χρώματα τού φορεμάτος του φαίνοντο σαν εκείνο που ήτανε πραγματικά: κακοραμμένα, ξεθωριασμένα, γεμάτα μπαλώματα: τó μικρό, άδυνατισμένο του κορμί, φανερώθηκε... κοκκαλιάρικο και άσπαρκο. Χοντρές μεσάνες θούλες τó άσχημίζαν περισσότερο και στο ψημένο από τόν παγωμένο άέρα πρόσωπό του, πετώντοσαν άπελπιστικά τὰ κόκκαλα, δίνοντας του μίαν άπελπιστική όψη με τó μονότονο έπαγγελματικό του χαμόγελο. Τὰ μάτια του θρόναινοιχα απ' τή έκπληξι, λάμπανε με άπορία, οαστισμένα.

Μέσα στήν πολυθρόνα του, ξεχώριζε ο μικρός Γκύ, γλαμός κι' δλόεσθος, πάνω στο φόντο από κόκκινο μεταξωτό τών παραπετασμάτων. Τὰ δυο παιδάκια κίτταζόντοσαν χωρίς νά λένε τίποτε.

—Λοιπόν; ελπε ή μαμά, καταλαβαίνοντας τήν άμηχανία τους. Πρέπει νά πής, Γκύ, στο άγοράκι πόσο σε διασκεδάει κάθε θράδυ που τó θέλεις νά χορεύη τόσο ώμορφα κάτω απ' τó παράθυρό σου.

Ο Γκύ άνασηκώθηκε λιγάκι και προσπαθώντας νά κυριαρχή στή θειλία του, ελπε στο τόν χορευτή:

—Χορεύεις πολύ ώμορφα... Ποτέ μου δέν είδα νά χορεύουν ώραιότερ' από σένα.

Ο μικρός χορευτής φάνηκε περήφανος γι' αυτόν τόν έπαινο. Τόλμησε και σήκωσε τὰ μάτια και κίτταζε δλόγυρα.

—Είσαι πολύ εύχισμένος, έξακολούθησε ο Γκύ, πού έξερεις νά γορεύς έτσι ώμορφα κι' έχεις τόσο γαρά πόδια.

Τó παιδί δέν φάνηκε νά πολυκαταλαβαίνη στή τήν φιλοφρόνησι. Ήταν άποροσφημένο τώρα, κίτταζοντας με θαυμασμό τὰ διάφορα πράγματα δλόγυρα του.

—Είνε πολύ ώμορφα στο σπίτι σας! ελπε έπιτέλους με σιγαή φωνή.

Ο Γκύ χαμογέλασε με κάποιαν εύχαριστήσι.

—Ήτανε κι' αυτός τώρος εύχαριστισμένος. —Παιγνδια που έχει!... ελπε πάλι ο χορευτής. Πόσους κοίκλους! Και ζωγραφιές! Θάγης θέβαια κι' έλλογο κουρτισιό! Έχεις;

—Τι νά τó κάνω τ' έλλογο;... Δέν μπορώ νά τó μεταγειοιστώ, ελπε ο Γκύ, κίτταζοντας τó ψηλό μεταξωτό μαξιλάρι που άκουμπούσε τὰ άτραχικά πόδια του... Άν ελγα, θά σου τδδωνα. Πρέπει νάνε όμως πολύ διασκεδαστικότερος ο χορός! Πούδς σ' έμαθε νά χορεύεις έτσι καλά;

Τó πρόσωπο του παιδιού κατοοούφιασε. —Ο πατέρας μου... αυτός δηλαδή που θέλει νά τόν λέει πατέρα μου... Αυτός που παίζει τ' όργανάκι... Με περιμένει τώρα απ' έξω και πρέπει νά φύγω γρήγορα.

—Χορεύει λοιπόν κι' αυτός, έτσι ώμορφα; ρώτησε ο Γκύ.

—Ό! Δέν μ' έμαθε χορεύοντας, ελπε μ' ένα μορφασιό τó παιδί.

—Τότε πώς έμαθες;

—Με τó έύλο! Άγριο έύλο!

—Με τó έύλο! φώναξε γλαμάζοντας ο Γκύ.

—Ναι. Και με θάραι άκόμα! Κίττα έδώ!

Ο μικρός έδειξε τίς γάμπες του, τίς μελανιασμένες. —Κι' όχι μονάνα με θέρνει, όταν δέν τού πηγαινω πολλά λεφτά, μά και μ' άβίνει νησιτικό, ύστερ' από τσηνη κούρρα μέσα στο κρόο, στοδς δρόμους...

Κατάγλωμος ο μικρός Γκύ, έκλεισε τὰ μάτια κι' έγειρε λίγο πούδς τὰ πίσω τó κεφάλι του. Ή νεαρή γυνάικα που άκούγε με τήν άγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της τόν διάλογο τών δυο παιδιών, ώρμησε κοντά του.

—Γκύ, άγάπη μου!

Τό άγοράκι ξανάνοιξε τὰ μάτια.

—Ό! μαμά, μαμά... Τό δυστυχισμένο τó παιδί, τόν καίμενο τó μικρό χορευτή!...

—Γκύ, παιδί μου, μη στενογυρίσαι, θά σε πειράξη.

—Νά πηγαινω, κυρία... ψιθούρισε τó φτωχό παιδάκι. Ελπε ά-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η δημοσιογραφία μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μία διάλεξις του άειμνήστου Μπάμπη Άννινου στην Πέλη. Αι εἰδήσεις και τα κοινωνικά τὸν ἐφημερίδων πρὸ ἐγδοθήκεντα ἐτών. Τὰ ἐλέθρια τυπογραφικὰ λάθη. Ἐνα ποίημα τοῦ Στρατήγη. Πιεῖς ἦταν ὁ Ματρώζος. Συμπολεμιστὴς τοῦ Κανάρη, κλπ.

ΠΙ πολλά χρόνια, μετά την ἀποτίναξι τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία παρέμεινε συγχισμένη, ἀδιαιμόρωτη, ἀσύντακτῃ. Κι' αὐτὴ ἡ ρευστὴ κατάσταση καθρεφτιζόταν καθαρότερα, πληρότερα, στὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς, στὶς ἐφημερίδες.

Ἰδοὺ μερικὰ δημοσιεύματα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἀνέφερε καὶ ὁ μακαρίτης Μπάμπης Ἄννινος, σὲ μιὰ διάλεξι του, μὲ θέμα: «Ἀναμνήσεις Δημοσιογραφικαῖς», τὴν ὁποῖα ἔκανε στὶς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1891 στὴν αἴθουσα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου», στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐψίμη», τοῦ 1851: «Ἐάν καλῶς μὰς ἐπιπροσφύσησαν, ἡ κυρία Ρωσιάδου, τοῦ φιλολόγου, πενήθορεϊ διότι δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν ἕν ὠραιότατον σκυλλάκι τῆς, ὅπερ ὑπερηγάπα».

Στὴν ἴδια ἐφημερίδα, στὸ φύλλο τῆς 18 Μαρτίου 1852, ἔδημοσιεῖται καὶ τὸ ἀκόλουθο χρονικὸ:

«Οἱ τέσσερες κοῦρκοι (γάλοι) ἐνὸς χαριστάτου καὶ ἀνθρώπῳ ἀξίωματικοῦ τῆς φρουρᾶς Ναυπλίου, ἀφίχθησαν αἰσίως ἐνταῦθα. Ἐπίσης καὶ ὁ λαγῶδς ἐνὸς γρηατοῦ ταγματάρχου» 1...

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀκόλουθος, ἐντελὼς ἐξωφρενικὴ εἰδήσις, εἶχε δημοσιεῖθι στὴ «Ἐψίμη», στὸ φύλλο τῆς 28 Ἰουνίου 1852:

«Τὸ ἐσπέρας δύο στρατιωτικοί, ὁ μὲν ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν, ὁ δὲ εἰς τὸ πεζικὸν, θέλουσιν ὑψώσῃ ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἁγίας Εἰρήνης παμμέγιστον ἀέτον, μετὰ τριῶν φανῶν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, ἄς λάθωσι τὴν τιμὴν τὰν παρευρεθῶσιν εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέαμα» 1...

Ἐν τῇ Μπάμπης Ἄννινος ἀνέφερε στὴ διάλεξι του αὐτὴ καὶ μερικὰ ἐξαιρετικὰ τυπογραφικὰ λάθη τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς του.

Ἐποῖ, οἱ ἀναγνώστα κάποιας φανατικῆς φιλοβασιλικῆς ἐφημερίδος διάβασαν ἕνα πρὸς τὸ κύριο ἄρθρον τῆς οὕτως: «Τὸ κύριον προσὸν τῆς ἐν Ἑλλάδι βασιλείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ» 1...

Ἐν τῇ ἀρθρογραφίᾳ εἶχε γράψῃ μονιμότης. Ἄλλη πάλιν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς ἔγραψε κάποτε: «Ὁ βουλευτὴς Κ... ἀπεκλείσθη τοῦ Βουλευτηρίου ὡς ΑΝΗΘΙΚΟΣ» 1

Ἐνῶ εἶχε ἀποκλεισθῆ, ὡς ἀνήλικος.

Καὶ στὴ «Νέα Ἐφημερίδα» τοῦ Καμπούρογλου, στὴ στήλῃ τῶν Δια-

κόμη ἀπ' ἔξω ὁ πατέρας μου;

—Δὲν τὸν βλέπω ἀπὸ εἶδ', ἀποκρίθηκε ὁ Γκύ.

—Σήκου λιγάκι νὰ δῆς μήπως πῆγε παραπέρα.

—Δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω, εἶπε ὁ Γκύ.

—Καὶ δὲν σηκώνεσαι ποτὸ σου ἀπ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα;

—Μὲ σηκώνουν τὸ θρόνῳ καὶ μὲ πηγαίνουν νὰ πλαγιαίσω, γιατί δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

—Ὅτε νὰ περπατήσης, ὅτε νὰ τρέξης;

—Ὅτε νὰ τρέξω!

Τὰ δύο παιδιὰ αἰσίσθησαν. Ἄβυσσος τρομακτικῶν ἀποκαλῶ ψεφῶν τάρραε καὶ τὸν δὲν τὸ πνεῦμα.

—Γκύ, δῶσ' ἕνα ἀπ' τὰ παιγνίδια σου στὸν μικρὸ καὶ καλὴν νύχτησέ του, εἶπε, μόλις κρατῶντας τὰ δάκρυα τῆς ἡ κυρία.

—Θέλεις τὸν καραγκιόδη μου ἢ τὸ σκυλλί μου; ρώτησε ὁ μικρὸς ἄρρωστος.

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς χορευτὴς.

Ἐν τῇ Γκύ πήρε καὶ τὰ δύο παιγνίδια καὶ τὰβαλε στὰ χέρια τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὰ δέχτηκε μὲ ἀδιαφορία... Ἐν τῇ τὸ κύριον ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, καθὼς ἐφευγε, χωρὶς νὰ γυρῆσι πίσω, οκτικῶ.

Ἐν τῇ μικρὸς χορευτὴς δὲν ζήλευε πειὰ τὸ πλουσιότατο.

Ἐν τῇ Γκύ δὲν ζήλευε πειὰ τὸν μικρὸ χορευτὴ. Ἐν τῇ καθέννας τοὺς συμπονοῦσε τὴν σκληρὴ μοῖρα τοῦ ἄλλου.

φόρον Κοινωνικῶν, δημοσιεύτηκε ἡ ἀκόλουθος εἰδήσις:

«Ἐτελέσθησαν χθὲς ἐν τῷ μέσῳ φαίδρου κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων οἱ γάμοι τῆς σεμνῆς καὶ χαριστάτης νεανίδος Α. μετὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου Β. Οἱ παρεστώτες, σφόδρα συγκινημένοι διὰ τὴν ... συμφορὰν, ἀπήλθον τεθλιμμένοι, ἀφοῦ ἐξέφρασαν τὰ εἰλικρινῆ τῶν συλλυπητήρια πρὸς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶθε ὁ Ὑψιστος νὰ ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας» 1...

Τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ κοινωνικὸ εἶχε ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὴν ἔνωση τῆς ἀρχῆς μὰς εἰδήσεως γάμου καὶ τοῦ τέλος μὰς εἰδήσεως κηδείας 1...

Ἐν τῇ «Ὅλοι βέβαια οἱ ἀναγνώστα μας γνωρίζουν τὸ ποίημα ἐκεῖνο τοῦ κ. Γεωργ. Στρατήγη, ποὺ ἀπαγγέλλεται στὶς φιλολογικῆς ἐσπερίδες καὶ φιλολογικῆς συναναστρώσεσ, ἔ'Ο Ματρώζος». Ὀλίγα ὁμως, ἡ μάλλον ἐλάχιστο, θὰ γνωρίζουν οἱ οἱ Ματρώζος αὐτὸς δὲν εἶνε τελείως φανταστικὸ πρόσωπο, τῆς ἑμπνεύσεως τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ πραγματικὸ πρόσωπο, ποὺ ἔλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ ἐτιμῆθη κατόπιν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ποίητιαν μὲ μετῆλλα καὶ σύνταξι. Ὁ Ματρώζος λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ Ψαριανὸς ἱερομόναχος Ἰωσαφὰτ Νικολάρας, ἕνας γιγάντιος καὶ γενναῖος κληρικὸς, ποὺ ἦταν γνωστὸς κατὰ τὴν ἑπαναστάσιν καὶ κατόπιν στὰ Ψαρά, ὑπὸ τὸ ὄνυμα ὁ Ἐλῖσάφαρ».

Ἐν τῇ Ἰωσαφὰτ, λοιπὸν, αὐτὸς παρουσιάζηται στὴν ἀποδόχῃ τῶν Ψαρῶν, τῇ στιγμῇ ποὺ ἐμπόλαρε μέσα στὸ πυρσοικὸ ὁ Κανάρης καὶ τὰ ἄλλα παλληκάρια κ' ἐφώναξε, κοινοῦντας τὸ χέρι του κ' ἀνεμίζοντας τὰ φαρομόμνακά του:

- Σταθῆτε, ὁρὲ 1...
- Τὶ θέλεις, ἄγε πατέρα; τὸν ρωτήσανε οἱ ναυτικοί.
- Θάρρῳ κ' ἐγὼ μαζί σας...
- Ἐσὺ, ἱερομένος ἀνθρώπος 1...
- Πῶς, δὲν μὲ πᾶνει τὸ μάτι σας ἐμένα ἢ μήπως ἐπειδὴ εἶμαι κληρικὸς, δὲν πρέπει νὰ πολεμήσω γὰ τὴν πατρίδα κ' ἐγὼ;
- Ὅριστε, πέρασε.

Κατὰ τὴν ἀνατίναξι τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος, ὁ Νικολάρας ἔκαμε καλὰ τὸ μέρος του καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε μὲ τὸν Κανάρη ναυμαχῶν καὶ πολεμῶν, ὡποῦ ἐλευθερώθηκε ἕνα μικρὸ κομμάτι τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιούθ δὲ ἡ πατρίδα του, τὰ Ψαρά, δὲν ἐλευθερώθηκε, ἀποτραβήθηκε κ' ἐξῆυσε σ' ἕνα ἄλλο νησί, συνηθρομένιος μὲ τὴ μικρὴ σύνταξι τοῦ ἀγῶνατοῦ, ποὺ τοῦ εἶνε ἡ πολιτεία.

Ἄλλὰ τότε τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας δὲν ἦσαν γρήγορα, ὡπως εἶνε σήμερα, καὶ ἡ συγκοινωνία ἀκόμα αὐτὴ δὲν ἦταν τακτικὴ. Ἐποῖ, ὁ μισθὸς ἀρρώστου νὰ πάη στὸ Νικολάρα κ' αὐτὸς πολλῆς φορῆς βρέθηκε σὲ ποῦ δύσκολῆ θέσι. Μιὰ φορὰ μάλιστα, ποὺ τὸ κακὸ παράγω, μπῆκε σ' ἕνα ψαράδικο κ' ἤθεσε μοναχὸς του

στὴν Ἀθήνα. Μιὰ καὶ διὸ στὸ ἱπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν, ποὺ ἦταν τότε σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο σατάσι. Ἀπὸ κάτω ἡ αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπαμύχῃ ναυτικούς. Ὁ Νικολάρας στάθηκε στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ φώναξε μὲ τὴ βροντερῇ φωνῇ του:

- Ἐ, κὼ ἱπουργέ 1...
- Ἐ, κὼ ἱπουργέ 1...
- Ἐνὰ παραθυρῶνα ἄνοιξε ἀπὸ πάνω καὶ ἕνα λευκόμαλλο κεφάλι γέροντος ἐπρόβαλλε. Ἦταν ὁ ἐνδοξὸς Κανάρης, ὁ πυροπολιτὴς καὶ τότε ἱπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.
- Ποῖς εἶνε; Ποῖος φωνάζει; ρώτησε.
- Ἐγὼ θέλω τὰ μιστὰ μου.
- Καὶ ποὺ εἶσαι;
- Ψαριανὸς εἶμαι.

Ἐν τῇ Κανάρης, ποὺ ἀκουσε πὸς ὁ γέροντος ποὺ φώναξε ἀπὸ κάτω ἦταν πατριώτης του, τὸν κῆταξε καλύτερα.

—Καὶ πὸς σὲ λέν, ὁρὲ; τὸν ρώτησε.

—Γιοσάρα! Γιοσάρα Νικολάρα 1...

Ἐν τῇ Κανάρης τότε γινώρισε τὸν παλιὸ του σύντροφο καὶ συμπολεμιστὴ του, καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐλα ἀπάνω, καπετάνιο 1...

Ἦν ποῖτες τοῦ ἱπουργεῖου ἄνοιξαν ἀμέσως καὶ ἡ ἕρηρεσία εἶδε τὸν Κανάρη ν' ἀγκαλιᾶζῃ καὶ νὰ φιλῇ σφιχτὰ τὸν φτωχὸ καὶ κακωντόμνον αὐτὸν γέροντα, μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά καὶ γένεια...

Τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀποθανάτις στὸ «Ματρώζος» τοῦ ὁ Στρατήγη. Γιατὶ ὁμως τὴν διεσκεύασε κάπως ἀλλοιῶς, ἄς ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος.